

Prelatens brev (juni 2008)

”Bli kjent, erfare, leve, vitne: i disse fire ordene kan de kristnes svar på Guds kjærlighet sammenfattes”.
Kontakt med Gud, en Gud med et farshjerte, er ledetråden for månedens brev fra Opus Deis prelat.

17.06.2008

Mine kjære, måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Når jeg nå skriver til dere i begynnelsen av denne juni måned, fylles mitt hjerte av trangen til å takke Gud på nytt for alle hans gaver. Festen for Kristi legeme og blod, og kvelden før, da jeg presteviet 36 diakoner i prelaturet Opus Dei, Jesu hjertefest for to dager siden, og i går, lørdag, festen for Jomfru Marias gjesting hos Elisabeth, er oppfordringer til å øke vår takknemlighet til vår Forløser. Fra hans åpne hjerte på korset sendes alt godt til oss. Vår takknemlighet rettes også til Jomfru Maria, en **betagende og fruktbar kanal** – som den hellige Josemaría uttrykte det – som alle nådegaver fra himmelen når oss gjennom. Jeg vender meg til hennes rene hjerte – i går var det denne liturgiske minnedag selv om den ikke ble feiret i år – og ber henne om å gi oss sin forfinede kjærlighet, slik at vi dag for dag lærer å ha bedre kontakt med de tre personene i Gud. Hvordan henvender du deg personlig

til Gud Fader, Gud Sønn og Gud Den hellige Ånd?

Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis **[1]** Med glede skal dere øse vann av frelsens kilder. Disse ordene fra profeten Jesaja har gitt navn til den encyklikaen fra pave Pius XII til minne om hundreårsjubileet for utbredelsen av Jesu Hjertefest i den universelle Kirken. Med henvisning til dette dokumentet skriver Benedikt XVI at **Forløserens åpne side er den kilde som encyklikaen *Haurietis aquas* innbyr oss til å søke: vi bør søke denne kilde for å få sann kunnskap om Jesus Kristus og erfare dybden i hans kjærlighet .** **[2]**

Jeg har vært vitne til hvor stor ærbødighet den hellige Josemaría alltid hadde for Jesu aller helligste hjerte. Den var født i hans sjel fra barndommen av, og i årenes løp slo den dypere røtter i hans indre liv og i

hans omfattende troskunnskap. I vanskelige tider for Kirken – også for denne *lille del*, Verket – viet han Opus Dei til forløserens aller helligste hjerte. Senere, når man så ned på denne kraftfulle andaktsformen i visse kretser, forsvarte han den med lidenskapelig kjærlighet og teologiske dybde, slik en av hans prekener i *Christ Is Passing By* viser. [3] Han tok sin tilflukt til dette barmhjertige hjertet, og på den måten kunne han, til tross for alle de vanskeligheter som oppsto, fortsette fremover med den fred og glede som verden ikke kan gi. [4]

Han betraktet den enorme rikdommen **som skjuler seg bak ordene ”Jesu hjerte”**. Når vi **snakker om et menneskes hjerte** – understreket han – **henviser vi ikke bare til dets følelser, men til hele personen, i hans eller hennes kjærlige kontakt med andre. Den hellige skrift bruker nettopp**

**denne menneskelige
uttrykksmåten for at vi skal forstå
de ting som viser hen til Gud. Våre
tanker, ord og gjerninger
sammenfattes og uttrykkes i
hjertet, der de har sin opprinnelse
og sin basis. [5] *Deus caritas est* [6] ,
Gud er kjærlighet. Grunnet sin
uendelig store kjærlighet sendte Gud
sin enbårne Sønn til verden, *for at
hver den som tror på ham, ikke skal
gå fortapt men ha evig liv* . [7]
Grunnet en like uendelig stor
kjærlighet ble Jesus Kristus inkarnert
i Jomfru Marias skjød, levde på et
avsidesliggende sted på vår jord,
arbeidet som oss, hadde gleder og
sorger som vi og til slutt døde på
korsets tre som et frivillig offer for å
løskjøpe oss fra våre synder. Grunnet
denne kjærligheten ga han oss sin
mor som vår mor mens han led på
Golgata. Etter oppstandelsen og
himmelfarten sendte han av
kjærlighet, sammen med Faderen,
Den hellige ånd, i tillegg til at han**

forble hos oss i eukaristiens aller helligste sakrament: med sitt legeme og blod, med sin sjel og sin guddommelighet, omgjort til livets brød, næring for både sjel og kropp, løfte om og frø til den oppstandelse i herlighet som også vi venter på. Hjelperen, Faderens og Sønnens kjærlighet, viser oss ved sin virksomme nåde hvordan vi hele tiden kan vandre på hellighetens vei.

Ærbødigheten for Jesu Hjerter er en innstendig invitasjon til å betrakte og takke for vår tros sentrale mysterier: **vi oppdager at Guds kjærlighet til oss er sikker og hans selvhengivelse til oss er ekte. Når vi oppmuntrer til ærbødighet for Jesu hjerter, er dette ikke noe annet enn en oppfordring til fullstendig hengivelse, med alt vi er – vår sjel, våre følelser, våre tanker, våre ord og våre gjerninger, vårt strev og vår glede – til personen Jesus. Den sanne ærbødighet til Jesu hjerter**

består i å kjenne Gud og å kjenne oss selv, å betrakte Jesus og ta sin tilflukt til ham som formaner, underviser og leder oss. Det finnes ingen overflatiskhet i denne fromhet annet enn i den grad den enkelte på grunn av egen manglende evne ikke er i stand til å forstå den inkarnerte Guds sanne vesen. [8] Setter vi pris på denne samvittighetsransakelsen, daglig å se oss selv i Herren?

Jesu Hjerter-fromheten er Kirkens svar på den hellige Treenighets uendelige kjærlighet til sine skapninger. Den hellige Far forklarer at denne fromheten **samtidig er innholdet i hver sann kristen åndelighet og andaktsform. Det er derfor viktig å understreke at årsaken til denne andaktsformen er like gammel som kristendommen. [9]** I denne anledning innbyr han katolikker til å åpne seg for Guds og hans

kjærlighets mysterium og la seg forvandle av ham. [10] Han foreslår at vi søker denne kilden for å få sann kunnskap om Jesus Kristus og erfare dybden i hans kjærlighet. På den måten kan vi bedre forstå hva det innebærer å bli kjent med Guds kjærlighet i Jesus Kristus, erfare den ved å ha vårt blikk festet på ham til vi fullt og helt opplever denne kjærligheten, for å kunne vitne om den til andre. [11]

Bli kjent med, erfare, leve, vitne: i disse fire ordene kan de kristnes svar på Guds kjærlighet sammenfattes. De får meg til å tenke på de andre fire *trinn* i det kristne livet som den hellige Josemaría beskrev fra begynnelsen av sitt oppdrag som grunnlegger og som han utrettelig anbefalte. **I dette forsøket på å identifisere seg med Kristus, skrev han, har jeg skilt ut fire forskjellige trinn: å søke Ham, å finne Ham, å ha kontakt med Ham, å elske Ham.**

Kanskje opplever dere at dere befinner dere på det første trinnet. Søk Ham da lengselsfullt, søk Ham i deres eget indre, av all deres kraft. Hvis dere handler med denne utholdenhet våger jeg å garantere at dere allerede har truffet Ham og at dere har begynt å ha kontakt med Ham og elske Ham, og har begynt å ha deres hjemsted i himmelen. [12]

La oss derfor først søke Kristus hver dag, med hunger og tørst etter å være sammen med ham: *Likesom hjorten stunder etter bekker med rennende vann, slik stunder også min sjel etter deg, min Gud. [13]* La oss derfor omhyggelig utføre de kristne fromhetsøvelser som vi prøver å føye sammen hver dag med, spesielt den hellige messen og bønnen, både den stille bønn og de muntlige. La oss be om forbønn hos Jomfru Maria, verneenglene og de hellige som allerede gleder seg i Gud. La oss

vende oss energisk til den hellige Josemaría, som med sine ord og sitt eksempel har lært oss og tusenvis av andre mennesker å vandre på veien som består i stadig nærmere kontakt med Gud i den vanlige liv.

Denne utholdende anstrengelse for å ha kontakt med vår Herre, også når vi føler oss tørre og apatiske, vil få oss til å *erfare* hans nærvær blant oss. Jeg snakker selvfølgelig ikke om noe man kan merke med sansene, men om en sikkerhet som blir født ved den troen som Den hellige ånd inngyter i sjelen, sikkerheten om at vi virkelig er den hellige Treenighets tempel ved nåden, at vi finnes *in Christo Iesu*, som den hellige Paulus skriver utallige ganger. La på denne måten *Kristus feste bo i deres hjerter ved troen, og kjærligheten være den grunn dere er rotfestet i. Da skal dere bli i stand til fullt ut å forstå, sammen med alle de hellige, hva bredden, lengden, høyden og dybden er; til å*

lære å kjenne den Kristi kjærlighet som går ut over all erkjennelse, og, fylt av Gud, tre inn i hans egen fylde.

[14]

Paven bekrefter at erfaring og kunnskap ikke kan skilles fra hverandre: de er gjensidig avhengige av hverandre. Dessuten er det hensiktsmessig å fremheve at en ekte kunnskap om Guds kjærlighet bare er mulig sett i sammenheng med en innstilling preget av ydmyk bønn og sjenerøs tilgjengelighet. [15] På denne måten vil vi leve av Kristus, det vil si henføre alle gjøremål og øyeblikk til ham, gjør alt bare for å behage ham, uttømme oss slik at Herren kan leve i oss. Dette er den troserfaring som Paulus baserte seg på da han skrev: *Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus som lever i meg. Og om jeg fremdeles lever på jorden, lever jeg i tro på Guds sønn, han som har vist sin*

kjærlighet til meg og ofret seg selv for min skyld. [16]

Hvor kraftfullt fikk ikke disse ord liv i den hellige Josemaría! **Hvis vi er trofaste mot Jesus Kristus** – skrev han – **vil hans liv på en eller annen måte gjentas i våre liv, både når det gjelder den indre prosessen – helliggjørelsen – og i den ytre opptreden. [17]** Og ved en annen anledning: **Du så meget alvorlig på meg ... men til slutt forsto du meg, da jeg forklarte: ”Jeg vil gjengi Kristi liv i Guds barn ved å få dem til å meditere over det, slik at de kan handle som ham og utelukkende snakke om ham.” [18]**

Hvis vi hver dag anstrenger oss for å forbli i Kristus og hente vår næring fra Kristus, vil vår tro derfor forvandles til apostolat: vi vil vitne om Herren med gjerninger og ord, med hele vår eksistens. Som en konsekvens vil mange mennesker

føle seg trukket til Jesus, til tross for – eller rettere sagt gjennom – vår personlige kamp, som består av fremgang og nederlag, og som vi vil kunne forvandle til triumf hvis vi angrende vender oss til Guds barmhjertighet for å begynne på nytt. **Hvis vi elsker Gud, hvis vi er ydmyke, hvis vi er utholdende og iherdige i vår kamp, vil disse nederlag ikke bli spesielt alvorlige. Vi kommer nemlig også til å seire, og seirene skal være ærerike i Guds øyne. Hvis vi handler med rett hensikt og vil gjøre Guds vilje, hvis vi alltid regner med hans nåde og vår egen intethet, vil det for oss aldri finnes noen nederlag. [19]** Hvilken iver etter å virke apostolisk er det i vår hverdag?

La oss med sjenerøs kraft opprettholde kontakten med Jesus Kristus, og la oss anstrenge oss for å føre mange mennesker til ham. La oss be om den hellige Josemarías

forbønn, som er så mektig hos Herren, og deretter forberede oss allerede nå på hans festdag, den 26. juni. La oss få mange mennesker til å bli kjent med ham ved å vise dem vår grunnleggers eksempel og lære.

For to uker siden besøkte jeg Barcelona, og før jeg dro tilbake hit ba jeg i basilikaen for Vår Frue av fangenes befrielse i følge med dere alle. Der ba jeg Jomfru Maria om at hver enkelt av oss på vår vandring må gjøre den hellige Peters ord til våre, de ord som vår Fader grundig overveide i denne byen før hans første reise til Roma, da han forberedte seg på å åpne en juridisk vei for Opus Dei som skulle være gyldig i hele Kirken: *ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te.* **[20]** Vi har jo forlatt alt og fulgt deg. Denne setningen er tatt med i evangeliet slik at vi kristne virkeliggjør den i vår opptreden og hvisker den i våre venners øre,

ettersom man ikke kan tjene to herrer. [21] Det var lett å be der hos Vår Frue av fangenes befrielse sammen med hele Verket, som den hellige Josemaría gjorde i 1946 og ved andre anledninger.

Før jeg avslutter vil jeg minne dere om at den 29. juni, festen for den hellige Peter og Paulus, begynner det paulinske år som Benedikt XVI har erklært for å minnes at det er gått to tusen år siden hedningenes apostel ble født. For å støtte den hellige Fars retningslinjer for feiringen av dette totusenårsjubileet, foreslår jeg at dere blir bedre kjent med denne store apostelens liv og verk, en av Verkets skytshelgener, ved å lese og overveie grundig Apostlenes Gjerninger og Paulus' skrifter. For alle kristne er den hellige Paulus et fantastisk forbilde for kjærlighet til Kristus, for trofasthet mot kallet, for brennende iver for sjelene. La oss be ham spesielt om hans forbønn for

åndelige og apostoliske frukter av
dette spesielle året som er viet ham.

Med varmeste hengivenhet velsignes
dere av

deres Fader

+ Javier

Roma, 1. juni 2008

[1] Jes 12,3.

[2] Benedikt XVI, Brev i anledning 50-
årsjubileet for encyklikaen
”Haurietis aquas”, 15/5 2006.

[3] Jf den hellige Josemaría, preken
”Jesu hjerte, kilden til de kristnes
fred”, 17/6 1966, i *Christ Is Passing
By*, nr. 162ff.

[4] Jf Jo 14,27.

[5] Den hellige Josemaria, *Christ Is
Passing By*, nr. 164.

[6] 1 Jo 4,8.

[7] Jo 3,16.

[8] Den hellige Josemaría, *Christ Is Passing By* , nr 164.

[9] Benedikt XVI, Brev i anledning 50-årsjubileet for encyklikaen ”Haurietis aquas”, 15/5 2006.

[10] *Ibid.* [11] *Ibid.* [12] Den hellige Josemaría, *Friends of God* , nr. 300.

[13] Salme 42,2.

[14] Ef 3,17-19.

[15] Benedikt XVI, Brev i anledning 50-årsjubileet for encyklikaen ”Haurietis aquas”, 15/5 2006.

[16] Gal 2,20.

[17] Den hellige Josemaría, *The Forge* , nr. 418.

[18] *Ibid.* ., nr. 886.

[19] Den hellige Josemaría, *Christ Is Passing By* , nr 76.

[20] Mt 19,27.

[21] Jf Mt 6,24.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-juni-2008/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-juni-2008/) (07.08.2025)